

Estimada comunitat de St. Esteve:

Ja fa gairebé un any que vaig deixar-vos per anar a terres filipines. Tot aquest temps ha estat ple d'impressions davant dels fets que he anat vivint i ocupat per l'esforç d'adaptar-me a la nova situació. Compartir el dolor i la pobresa de tants milers d'homes, sentir-me a prop vostre per les vostres lletres, notícies, pregàries... tot ha anat teixint aquest any tan intens.

Aquests dos últims mesos he tingut la sort d'estar al Japó i Taiwan. Tot m'ha ajudat a conèixer aquest Orient tan ric i a l'hora tan pobre, ple de tradicions i religiositat.

El Japó - ric, sumament organitzat, treballador quasi diria en excés m'ha fet pensar en Filipines que és cabalment el contrari. Aquest desnivell m'ha fet reflexionar. Em venien ganes de cridar que no hi a dret a aquesta desigualtat! M'he asserenat. He pensat que cal primer de tot crear equilibri i justícia dintre meu, en el petit món on visc. Si ho aconseguixo em penso que hauré equilibrat un ric aquesta balança tan desgabellada.

Em recordo de vosaltres i veig que junts podem anar fent contrapès. Tenim mitjans per anar afinant i equilibrant les coses dins nostre i dins del món que ens rodeja. Si ho intentem es notaria. Una bona manera de viure el Nadal. Jesús que neix en totes les nacions i en tots els homes se sentirà acollit, alimentat, amb treball i amb mitjans de viure dignament.

Ajudem-nos mútuament a aquest compromís. Preguem els uns per els altres.

Ma. Angels Segalés

EN COMENÇAR ELS VUITANTA

Jo no sé si són molts o pocs els feligresos que presten atenció a les notes que cada setmana constitueixen un modestíssim mitjà de comunicació. Però als que tinguin la paciència de llegir-les els puc assegurar que a mi mateix m'obliguen a reflexionar i anar prenent el pols de la nostra vida comunitària.

He passat tres mesos entre vosaltres i em sento en una fase de recollida de dades que inevitablement s'allarga. Encara no ens hem menjat el sac de sal que es requereix per a un coneixement i una confiança que siguin ben fonamentades.

La vida dóna ocasions d'intercanvi. Però cal accelerar. I estic convençut que la forma més humana d'intercanvi no és tan fer petar la xerrada com treballar plegats.

Per això compto que els que tenim tasques entre mans, si som diligents, avançarem i farem avançar.

En aquest sentit i encara que només fos per l'oportunitat que ofereix de treballar plegats, ja em semblaria important participar en l'anomenada "assemblea diocesana" Com més grups millor. Se'ns ofereix com un admirable pretext d'intercanvi. I de trencar les rutines dels grups massa fets i de les mires exclusivament localistes.

Quan ens arribi el material de treball farem una crida més precisa. A veure si sabem aprofitar l'oportunitat per a accelerar l'intercanvi de tots amb tots per aquest camí i per tots els que ens surtin al pas.